

عنوان مقاله:

بررسی روند مشارکت شیعیان عراق در ساختار قدرت سیاسی این کشور از ۲۰۰۳ تا ۲۰۰۸ و تاثیر آن بر نفوذ منطقه–ای ایران

محل انتشار:

فصلنامه جغرافیا و برنامه ریزی منطقه ای, دوره 9, شماره 372 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 31

نویسندگان:

مهران شیرازی – دانشجوی دکترای جغرافیای سیاسی، واحد گرمسار، دانشگاه اَزاد اسلامی، گرمسار، ایران.

حيدر لطفي - دانشيار گروه جغرافيا، دانشكده علوم انساني، واحد گرمسار، دانشگاه آزاد اسلامي، گرمسار، ايران.

زین العابدین کرمی - دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی گردشگری، واحد سمنان، دانشگاه ازاد اسلامی، گرمسار، ایران.

فرزان کفاشان طوسی - دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی گردشگری، واحد گرمسار، دانشگاه آزاد اسلامی، گرمسار، ایران.

خلاصه مقاله:

یکی از مهم ترین مشخصات جغرافیای سیاسی در قرن بیست و یکم اهمیت یافتن جریانات فروملی و فراملی فرهنگی هویتی، فرهنگی و مذهبی میان ملت ها است. ایران و عراق دو کشور همسایه در منطقه جنوب غرب اسیا هستند که دارای پیوندهای فرهنگی، دینی، جغرافیایی، قومی و اقتصادی دیرینه ای هستند که مهم ترین مولفه این پیوند مذهب تشیع است. بعد از سقوط صدام و رهایی از محدودیت های دوران حاکمیت بحث شیعیان کم کم در حال بازیابی نفوذ و جایگاه واقعی خود در عراق هستند که این مساله می تواند تأثیرات منطقه ای مهمی برای نفوذ فرهنگی ایران داشته باشد. هدف این مقاله بررسی روند مشارکت شیعیان عراق در ساختار قدرت سیاسی عراق چگونه نفوذ منطقه ای ایران را مستحکم تر نموده است؟ فرضیه پژوهشگران مقاله این است که ارتباطات و اشتراکات فرهنگی و دینی و فومی میان ایران و عراق پتانسیل بی نظیری را برای نفوذ عمدتا فرهنگی ایران در منطقه فراهم کرده است. روش این مقاله توصیفی تحلیلی است. نتایج مقاله نشان می دهد که صرف فراهم شدن بسترهای همگرایی شیعیان عراق و ایران بعد از ۲۰۰۳ میلادی و سقوط رژیم بعث جریانات فروملی و فراملی گسترده ای را بین عراق و ایران به وجود آورد که مشارکت شیعیان در ساختار قدرت سیاسی عراق نیز این همگرایی را مستحکم و آرمان های انقلاب اسلامی ایران را در عراق و منطقه نافذتر خواهد کرد.

كلمات كليدى:

شیعیان عراق, قدرت سیاسی, نفوذ منطقه ای, ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

https://civilica.com/doc/1393294

